

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Contents

<i>Nově vzniká i #HPaMR jako audiokniha.</i>	2
---	---

Toto je kapitola ze 4. knihy fanfiction Harry Potter a Metody racionality. Tato kniha už je k dispozici celá a stejně jako všechny ostatní knihy ji můžete stáhnout na <https://archetypal.cz/HPaMR>. Seznam samostatných kapitol 4. knihy je [tady](#).

Jestli se vám [#HPaMR](#) líbí, budeme vděční za sdílení! Kniha i překlad jsou výtvorem nadšení a musí být k dispozici zdarma. Všechny ochranné známky náleží J. K. Rowlingové.

Nově vzniká i [#HPaMR](#) jako audiokniha.

Šlo o stočenou, klikatící se chodbu středem Bradavic, která se vlnila jako neučesaná lokna vlasů. Zdálo se, že občas mívjí sama sebe, ale nikdy jste nemohli dojít až na její konec, pokud jste naletěli pokušení očividných zkratek.

Na konci téhle změti se o hrubé kameny opíralo šest studentů, zeleně lemované černé hábity opřené o šedou zeď, oči poletující od jednoho k druhému. Ve výklenku bez okna hořely pochodně a vrhaly světlo, aby odpudily temnotu, a teplo, aby odpudily chlad zmijozelského podzemí.

„Jsem si *jistá*,“ vyštěkla Reese Belková, „naprosto *jistá*, že nešlo o skutečný rituál. Ty pidi prvačky by tuhle magii nezvládly, a i kdyby jo, kdo kdy slyšel o temném rituálu, který *obětuje* zapovězenou hrůzu kvůli – kvůli *tomuhle*?“

„Bylas –“ řekl Lucian Bole. „Teda – potom, co ta holka luskla prsty –“

Pohled Belkové by ho dokázal roztavit. „Ne,“ vyštěkla, „to jsem *nebyla*.“

„No, nebyla nahá,“ protáhl Markus Flint, široká ramena uvolněně opřená o hrbatou kamennou zeď. „Byla politá čokoládovou polevou, to jo, ale nebyla nahá.“

„Toho dne Potter urazil všechny naše koleje,“ řekl Jaime Astorga zachmuřeně.

„No, omlouvám se, že budu mluvit zpřímá,“ řekl Randolf Lee vyrovnaně. Duelista ze sedmého ročníku se podrbal na bradě, kde už si nechával vyrůst slabé chmýří vousů. „Ale když už tě někdo přilepí ke stropu, Astorgu, jde o zprávu. A ta zpráva říká: jsem neuvěřitelně mocný temný kouzelník, mohl bych vám udělat cokoli si zamanu, a jestli tím urazím tvoji kolej, to mě fakt nezajímá.“

Robert Jugson III se na to tiše zasmál, a z jeho uchechtnutí několik z nich zamrazilo. „Člověka pak musí napadnout, jestli si nevybrat špatnou stranu, ne? Slyšel jsem zkažky o podobných *zprávách*, které poslali na žádost Pána zla...“

„Na to, pokleknout před Potterem, se ještě necejtim,“ řekl Astorga a zpřímá upřel zrak do Jugsonových očí.

„Já taky ne,“ řekla Belková.

Jugson držel svou hůlku a líně jí prsty otáčel tam a zpátky, nahoru a dolů. „Jste Nebelvíři nebo Zmijozelové?“ řekl Jugson. „Všichni mají svou cenu. Pokud jsou chytří.“

Tohle prohlášení vyvolalo chvíli ticha.

„Neměl by tu být Malfoy?“ zeptal se Bole váhavě.

Flint zamítavě pohnul prsty. „Ať už Malfoy plánuje cokoli, chce vypadat nevinný. Nemůže být z dohledu ve stejnou dobu jako my.“

„Ale všichni to už vědí,“ řekl Bole. „I v jiných kolejích.“

„Ano, velmi nešikovné,“ řekla Belková. Odfrkla si. „Malfoy nebo ne, je to ještě malej prvňáček, nepotřebujeme ho tady.“

„Napíšu otci,“ řekl Jugson tiše, „a on si promluví s lordem Malfoyem osobně –“ Jugson se náhle zarazil.

„Nevím jak vy, zlatíčka,“ řekla Belková s falešnou sladkostí, „ale já se nechystám vystrašeně ucouvnout před falešným rituálem, a Pottera a jeho mudlovský šmejdky už mám dost.“

Nikdo neodpověděl. Všichni svůj zrak upírali za ni.

Belková se pomalu otočila, aby se podívala, na co zírají.

„Neuděláte *nic*,“ zasyčela hlava jejich koleje. Tvář Severuse Snapea byla rozčilená a když promluvil, odlétávaly mu od úst sliny, které ještě víc znečišťovaly jeho už tak dost špinavý hábit. „Vy šašci už jste toho udělali *dost!* Zesměšnili jste celou mou kolej – *prohráli* jste proti prvňákům – a teď mluvíte o tom, že do vašeho *ubohého* dětského hašteření zapojíte urozené lordy ze Starostolce? Já se o to postarám. Vy už tuhle kolej nezesměšníte, *nebudete riskovat* další ostudu! S bojem proti čarodějkám jste skončili, a jestli se

dozvíím –“

Pokud si myslíte, že po tom všem budou při večeři sedět vedle sebe, pak se mýlíte.

„Co ode mě *chce?*“ ozval se plačtivý výkřik od kluka, který navzdory své rozsáhlé četbě vědecké literatury byl dost naivní, když došlo na jiné věci. „To se *chtěla* nechat zmlátit?“

Starší havraspárští kluci, kteří u jídelního stolu seděli vedle něj, si mezi sebou vyměňovali rychlé pohledy, dokud díky nějaké nevyslovené dohodě ten nejzkušenější z nich nepromluvil.

„Podívej,“ řekl Arty Grey, sedmák, který v jejich soutěži vedl o tři čarodějky a učitelku obrany, „musíš pochopit, že jenom proto, že je vzteklá, jsi u ní neztratil body. Slečna Grangerová je *naštvaná*, protože se hrozně vyděsila, a *ty tu jsi, takže si to na tobě může vylít*, chápeš? Ale zároveň, i když si to nepřizná, je dojatá tím, že její přítel udělal něco tak nehorázného a upřímně šíleného, aby ji ochránil.“

„Tady nejde o *body*,“ zavrčel Harry Potter, slova jen tak tak prošla mezi jeho zařatými zuby. Večeři před sebou ignoroval. „Tady jde o *spravedlnost*. A *já*. *Nejsem*. *Její*. *Přítel*.“

Následovala jistá dávka pochechtávání od všech přítomných.

„Jo, no,“ řekl havraspárský šesták, „myslím, že potom, co tě políbila, aby tě zachránila před vysátím duše, a ty jsi pro ni

přilepil čtyřicet čtyři protivníků ke stropu, už jsme daleko za fází ‚ale ona není moje přítelkyně‘, a dostali jsme se k otázce, jaké budou vaše děti. Wow, to je děsivá myšlenka...“ Havraspárův hlas se vytratil a pak tišeji řekl, „Prosím, nekoukej se na mě takhle.“

„Podívej,“ řekl Arty Grey. „Sorry, že to říkám takhle otevřeně, ale buď můžeš mít spravedlnost, nebo holky, ne obojí najednou.“ Přátelsky Harrymu položil ruku na rameno. „Máš potenciál, chlapče, větší potenciál, než jsem kdy u kouzelníka viděl, ale musíš se naučit, jak to používat, chápeš? Buď k nim trochu sladší, nauč se nějaký kouzlo, který se postará o to hnízdo, co máš na hlavě. A hlavně, skryj svoje zlo líp – ne úplně, ale líp. Milí, upravení kluci dostanou holky, temní kouzelníci taky dostanou holky, ale ti milí, upravení kluci, u kterých je podezření, že jsou v skrytu temnými kouzelníky, dostanou víc holek, než si dokážeš představit –“

„Nemám zájem,“ řekl Harry rozhodně, sebral ruku za svého ramene a bez cavyků ji pustil.

„Ale to budeš,“ řekl Arty Grey, hlas hluboký a zlověstný –
„Ha, to budeš!“

Mezitím jinde u stolu –

„*Romantické?*“ zaječela Hermiona Grangerová, tak hlasitě, že sebou několik dívek vedle ní šklublo. „*Co na tom bylo romantického? Nezeptal se! Nikdy se nezeptá! Prostě po někom pošle duchy a přilepí je ke stropu a s mým životem si dělá, co se mu zamane!*“

„Ale ty to nechápeš?“ řekla čtvrtáčka. „To znamená, že i když je zlý, *miluje tě!*“

„Moc tomu nepomáháš,“ řekla Penelope Clearwaterová, sedící trochu dál podél stolu, ale nikdo si jí nevšímal. Potom, co si Hermiona sedla na opačný konec stolu než Harry Potter, zamířilo k ní několik starších čarodějek, ale hbitá vlna mladších holek Hermionu obestřela v neproniknutelné bariéře.

„Kluci,“ řekla Hermiona Grangerová, „by neměli mít dovoleno milovat holky, aniž by se jich předem nezeptali! Tohle je pravda v mnoha směrech, ale hlavně když přijde na lepení lidí ke stropu!“

Tohle bylo rovněž ignorováno. „Je to jako drama!“ povzdechla si třeťačka.

„Drama?“ řekla Hermiona. „Tak to bych chtěla vidět drama, kde se děje *tohle!*“

„Oh,“ řekla třeťačka, „myslela jsem tu fakticky *romantickou* hru, kde je tenhle milý, totálně sladký kluk, co použije letax, ale špatně vysloví, kam chce a vpadne do místnosti plné temných kouzelníků, co provádí zapovězený rituál, který už měl být navěky ztracen, a chtějí obětovat sedm lidí, aby uvolnili prastarý děs, který jim, potom co ho uvolní, má splnit přání, takže ten kluk samozřejmě ten rituál přerušil a zatímco ten děs pojídá všechny temné kouzelníky a všichni umírají, klukova poslední myšlenka je, že by si přál, aby měl přítelkyni a hned na to ten kluk leží v klíně překrásné ženy, který hořej oči příšerným světlem, ale nerozumí, co to je být člověkem, takže ji ten kluk vždycky musí zastavit, když chce někoho sníst. Tohle je jako v té hře, až na to, že ty si ten kluk a Harry Potter ta holka!“

„To...“ řekla Hermiona docela překvapeně. „To doopravdy zní trochu jako-“

Hermiona začala vyhrožovat, že řekne Tracey, aby jí snědla duši. „No tak, kdyby někdo jako Harry Potter zachránil mě, tak bych... mu posílala děkovná přáníčka, objímala bych ho a,“ dívčí tvář trochu zrudla, „no, dávala mu pusy, doufám.“

„Jo!“ řekla ta druhá druhačka. „Nikdy jsem nepochopila, proč se ty holky ve hrách vztekaj, když hlavní kluk udělá něco neobvyklého, aby jim projevil přízeň. Kdyby hrdina měl rád mě, tak se takhle nechovám.“

Hlava Hermiony Grangerové dopadla na jídelní stůl a začala se rukama tahat za vlasy.

„To jenom nerozumíš mužské psychologii,“ řekla čtvrtáčka autoritativním hlasem. „Grangerová musí vypadat, jako kdyby dokázala záhadně odolávat jeho svůdnému kouzlu.“

(Ještě později.)

A tak se nedlouho potom Hermiona obrátila na tu jedinou osobu, se kterou mohla mluvit, na tu jedinou osobu, která zaručeně pochopí její pohled na věc –

„Všichni se zbláznili,“ řekla Hermiona Grangerová, když svižně pochodovala směrem k havraspárské věži poté, co od večere odešla o trochu dřív. „Všichni kromě mě a tebe, Harry, a tím chci říct *všichni* kromě nás dvou v celé bradavické škole, všichni se totálně *zbláznili*. A holky z Havraspáru jsou na tom *nejhůř*, ani nevím, co havraspárské holky čtou, když povyrostou, ale jsem si jistá, že by to číst neměly. Jedna z nich se mě zeptala, jestli máme provázané duše, to si budu muset najít v knihovně dneska večer, ale jsem si celkem jistá, že to doopravdy neexistuje –“

„Ani nevím, jak takhle chybnou dedukci nazvat,“ řekl Harry Potter. Šel normálním tempem, což znamenalo, že občas musel poskočit o několik kroků, aby se vyrovnal její pohoršením pobízené rychlosti. „Fakt, myslím si, že kdyby to bylo na *nich*, už by na nás tlačili, abychom si jména změnili na Potter-Evans-Verres-Grangerovi.... Uh, jen jsem to vyslovil a došlo mi, jak děsně to zní.“

„Chceš říct, že *tvoje* jméno bude Potter-Evans-Verres-Granger a *moje* bude Grangerová-Potterová-Evansová-Verresová,“ řekla Hermiona. „Je děsný si to i jen představit.“

„Ne,“ řekl kluk, „rod Potterů je Vznešený rod, takže to jméno by mělo být první –“

„Cože?“ řekla pobouřeně. „Kdo říká, že *musíme* –“

Následovalo náhlé děsivé ticho, přerušované jen dopady jejich bot.

„*Tak jako tak*,“ řekla Hermiona spěšně, „některé z těch šílených věcí, co u večeře řekly, mě přiměly k zamyšlení, takže jen chci říct, že jsem vážně vděčná, Harry, že jsi zachránil mě a všechny ostatní dřív, než nás zbili, a i když mě něco z toho odpoledne rozčílilo, jsem si jistá, že si o tom můžeme v klidu promluvit.“

„Ah...“ řekl Harry s lehkým a váhavým úsměvem, zatímco v očích se mu zračila směs zmatku a zděšení, „to je... dobře, ne?“

Abychom byli konkrétní, byla tu jedna čtvrtáčka, která vysvětlovala, že vzhledem k tomu, že Harry je tím zlým kouzelníkem, co se zamiloval do Hermiony, a Hermiona je ta

čistá a nevinná dívka, co ho buď spasí, nebo bude sama svedena k temnému umění, vychází z toho, že Hermiona musí být vždycky podrážděná vším, co Harry udělá, dokonce i kdyby ji hrdinně zachránil před jasnou zkázkou, jednoduše proto, že jejich romance se nevyřeší před koncem čtvrtého aktu. A *pak* Penelope Clearwaterová, o které si Hermiona opravdu myslela, že je chytřejší, hlasitě poznamenala, že ze stejných důvodů je pro Hermionu *nemožné* se prostě zvednout a jít s Harrym rozumně probrat, proč se cítí špatně, a tak jako tak, temné kouzelníky přitahovalo ženské vzdorování, ne logika. Přesně na to se Hermiona zvedla od stolu a vztekle odpochoďovala k místu, kde Harry seděl, a rozumným hlasem se ho zeptala, jestli by se spolu nemohli projít a tohle vyřešit.

„Takže, jinými slovy,“ řekla Hermiona tak klidně, jak jen dokázala, „nemáš u mě žádný problém, stále s tebou mluvím, stále se kamarádíme, stále spolu studujeme. *Nemáme* žádnou rozepři. Je to tak?“

Zdálo se, že tohle Harryho Pottera zděsilo ještě víc.

„Správně,“ řekl Chlapec-který-přežil.

„Skvěle!“ řekla Hermiona. „Takže, došlo vám, proč mám tak špatnou náladu, pane Pottere?“

Následovalo ticho. „Chtěla jsi, abych se držel mimo tvé záležitosti?“ řekl Harry opatrně. „Teda – vím, že jsi chtěla dělat si věci po svém. A já se ti *držel* z cesty, dokud jsem neuslyšel, že tě přepadli tři dospívající Smrtijedi, a upřímně, to jsem nečekal. *Profesor Quirrell* to nečekal. Začal jsem se bát, že to nedáš, a pak, bez urážky, Hermiono, hromadný přepad s čtyřiceti čtyřmi studenty je mnohem víc, než by kdokoli mohl zvládnout bez pomoci. Proto jsem si myslel, že kdybys opravdu potřebovala pomoc, tak jen jednou a

přesně v tu chvíli –“

„Ne, to je v pohodě,“ řekla Hermiona. „Vážně jsme *byly* v nebezpečí. Prosím hádejte znovu, pane Pottere.“

„Um,“ řekl Harry. „To, co Tracey udělala... tě vyděsilo?“

„Vyděsilo, pane Pottere?“ Její hlas teď mohl být trochu kyselý. „Ne, pane Pottere, nebyla jsem *vyděšená*, byla jsem *bez sebe strachy*. Nechtěla bych přiznat, že mám strach jen z draků nebo tak, lidi by si mohli myslet, že jsem *zbabělá*, ale když uslyšíte vzdálené hlasy co volají ‚Tekeli-li! Tekeli-li‘ a zpoza všech dveří začínají téct proudy krve, pak je v pořádku mít strach.“

„Omlouvám se,“ řekl Harry s něčím, co znělo jako opravdová lítost. „Myslel jsem si, že si uvědomíš, že jsem to já.“

„A tím *důvodem*, proč jsem byla takhle vyděšená, pane Pottere, je to, že *jste se mě nezeptal předem!*“ Hermiona zjistila, že jí hlas navzdory záměrům znovu zesiluje. „Měl se mě *zeptat*, než uděláš něco takového, Harry! Měl jsi mi konkrétně říct, ‚Hermiono, mohl bych zařídit, aby pode dveřmi proudila krev?‘ Je důležité být konkrétní, když se ptáš na podobnou věc!“

Kluk si při chůzi promnul krk. „No... upřímně, myslel jsem si, že bys *určitě* řekla ne.“

„Ano, pane Pottere, *mohla bych říct ne*. V tom spočívá *pointa toho, ptát se předem*, pane Pottere!“

„Ne, chci říct, *musela* bys říct ne, ať už bys to *doopravdy* chtěla nebo ne. A pak by vás všechny zmlátili a byla by

moje chyba, že jsem se zeptal předem.“

Hermionino obočí se v lehkém překvapení zvedlo. Udělala několik dalších kroků, zatímco se to snažila pochopit. „Cože?“ řekla.

„No,“ řekl ten kluk pomalu. „Chci říct... jsi Sluníčková generálka, ne? *Nemohla* bys říct, ano, vyděs ty, co šikanují, ani abys zachránila svoje kamarádky před zbitím. Musela bys říct ne, a pak by tě zranili. Takhle můžeš lidem upřímně říct, že jsi neměla nejmenší představu a že to není tvoje chyba. Proto jsem tě nevaroval.“

Hermiona se zastavila a otočila se k Harrymu, jeden proti druhému, místo aby jen otočila hlavu. Opatrným hlasem řekla: „Harry, musíš si přestat vymýšlet chytré důvody, proč děláš hloupé věci.“

Harry pozvedl obočí. Po chvíli řekl, „Podívej... chápu, co myslíš, samozřejmě, ale pořád tu zůstává otázka, jestli je to dobrý nápad, nejen chytrý –“

„Rozumím tomu, cos včera udělal,“ řekla Hermiona. „Ale chci, abys mi slíbil, že ode dneška se mě vždycky nejprve zeptáš, i když tě napadne důvod, proč bys to neměl dělat.“

Nastalo ticho, které se protahovalo, a Hermiona cítila, jak jí klesá srdce.

„Hermiono –“ začal Harry.

„Proč?“ Frustrace jí pronikla do hlasu. „Proč je to tak děsivý? Stačí se jen zeptat!“

Harryho oči byly velmi vážné. „Koho ve SP.O.H.RO.Č.i se

nejvíc snažíš bránit, Hermiono? O koho se nejvíc bojíš, když bojujete?”

„O Hannah Abbottovou,“ řekla Hermiona, aniž by se nad tím zamyslela, a pak si připadala trochu provinile, protože Hannah se *vážně* snažila a už se o dost zlepšila –

„Svěřila bys někomu jinému, třeba Tracey, konečnou odpovědnost za ochranu Hannah? Pokud bys věděla, že se Hannah chystá vpochodovat do přepadu, a tys vymyslela plán, jak ji ochránit, nechala bys Tracey, aby ti řekla, jestli to máš dovolené nebo ne?“

„No... ne?“ řekla Hermiona zmateně.

Zelené oči Chlapce-který-přežil se pevně upřely do jejích. „Svěřila bys *Hannah* poslední slovo v tom, jestli potřebuje ochranu?“

„To –“ řekla Hermiona a pak se zarazila. Bylo to zvláštní, znala správnou odpověď, ale taky věděla, že správná odpověď není doopravdy pravdivá. Hannah se usilovně snažila dokázat, že se nebojí, i když se bála, a bylo snadné spatřit, že by se o to Mrzimorka mohla snažit až příliš –

Pak Hermioně došly ty náznaky. „Ty si myslíš, že já jsem jako *Hannah*?“

„Ne... tak docela...“ Harry si rukou projel hnízdo svých vlasů. „Poslouchej, Hermiono, co bys ty navrhla udělat, kdybych tě varoval před útokem čtyřiceti čtyř studentů?“

„Udělala bych tu *zodpovědnou* věc, a řekla bych to *profesorce McGonagallové* a nechala bych ji, ať se o to postará,“ odpověděla Hermiona ihned. „A *pak* by nenastala

žádná temnota s ječícími lidmi a příšerným modrým světlem –“

Ale Harry jen zavrtěl hlavou. „To ale není ta zodpovědná věc, Hermiono. To je něco, co by udělal někdo, kdo hraje roli zodpovědné dívky. Ano, napadlo mě jít za profesorkou McGonagallovou. Ale ta by tu pohromu zastavila jen *jednou*. Pravděpodobně ještě předtím, než by k něčemu došlo, řekla by těm útočníkům, že o tom ví. A pokud ti by byli potrestáni jen za to plánování, zahrnovalo by to ztrátu školních bodů, nebo přinejhorším den po škole, nic, co by je doopravdy vyděsilo. A pak by to *zkusili znovu*. Méně z nich a s lepším přípravným systémem, takže bych o tom nevěděl. Pravděpodobně by zaútočili na *jednu* z vás, až bude o samotě. Profesorka McGonagallová nemá dostatek *autority* k tomu, aby udělala něco dostatečně hrozivého, co by vás ochránilo – a ona by svou autoritu neporušila, protože ona za to doopravdy není zodpovědná.“

„Profesorka McGonagallová není zodpovědná?“ zeptala se Hermiona nevěřičně. Práskla si rukama o stehna a teď na něj otevřeně zírala. „Zbláznil ses?“

Kluk ani nemrkl. „Možná bys to mohla nazvat hrdinskou zodpovědností,“ řekl Harry Potter. „Ne tím obvyklým druhem. Znamená to, že ať se stane cokoli, *vždycky* je to tvoje chyba. I když to řekneš profesorce McGonagallové, ona nebude zodpovědná za to, co se stane, *ty* budeš. To, že posloucháš školní pravidla, není výmluva, to, že někdo jiný je vůdcem, není výmluva, to, že se snažíš dělat to, co je nejlepší, není výmluva. Prostě tu žádné výmluvy nejsou, musíš to *zařídít bez ohledu na cokoli*.“ Harryho tvář se napjala. „Proto říkám, že nepřemýšlíš zodpovědně, Hermiono. Myslet si, že se to vyřeší, když to řekneš profesorce McGonagallové – to není hrdinské myšlení. Jako

kdyby v tom případě už zmlácená Hannah nevadila, protože už to nebude tvoje chyba. Být hrdinkou znamená, že tvoje práce není dokončená, dokud jsi neudělala *všechno, co je třeba*, abys ty ostatní dívky *trvale* ochránila.“ V Harryho hlase zněl náznak ocelové jistoty, kterou získal dne, kdy mu Fawkes usedl na rameno. „Nemůžeš si myslet, že když se podřídiš pravidlům, splnila jsi svoji povinnost.“

„Myslím,“ řekla Hermiona vyrovnaně, „že vy a já se v něčem neshodujeme, pane Pottere. Třeba v tom, jestli jste zodpovědnější vy nebo profesorka McGonagallová, nebo jestli být zodpovědný běžně zahrnuje prchající a ječící lidi, a nakolik je podřizování se školním pravidlům dobrý nápad. A to, že se neshodneme, pane Pottere, neznamená, že budete mít poslední slovo.“

„No,“ řekl Harry, „ptala ses mě, co je tak příšerného na tom, abych se tě nejdřív zeptal, a to byla překvapivě dobrá otázka, tak jsem se nad tím zamyslel, a na tohle jsem přišel. Myslím, že ve skutečnosti se bojím toho, že když bude mít Hannah nějaké problémy a já vymyslím způsob, jak ji zachránit, ale bude to vypadat temně a podivně nebo něco, že pak možná nezávažíš důsledky pro Hannah. Že možná nepřijmeš hrdinčinu zodpovědnost za to, že je potřeba přijít na *nějaký* způsob, jakýkoli, jak ji zachránit, bez ohledu na cokoli. Místo toho jen budeš pokračovat v roli Hermiony Grangerové, rozumné Havraspárky, a tahle *role* Hermiony Grangerové to automaticky odmítne, i když třeba nemá lepší plán. A pak se čtyřicet čtyři studentů vystřídá v bití Hannah Abbottové a bude to moje chyba, protože jsem o tom *věděl*, a i když jsem nechtěl, aby se to tak vyvrbilo, věděl jsem, jak to dopadne. Jsem si celkem jistý, že to bylo moje tajemství, bezhlasý, nevyslovitelný strach.“

Její frustrace se zase začínala zvyšovat. „Je to *můj* život!“

vybuchla. Dovedla si představit, jaké by to mohlo být, kdyby si s ní Harry stále zahrával, neustále by si vymýšlel ospravedlnění, proč se jí nezeptal předem a proč neposlouchal její námitky. Nemusí snad vyhrát argument jen proto, aby – „*Vždycky si najdeš nějaký důvod, vždycky můžeš říct, že nepřemýšlím správně! Chci svůj vlastní život! Jinak tě opustím, a to opravdu myslím vážně, Harry.*“

Harry si povzdechl. „Přesně takhle jsem nechtěl, aby to skončilo, ale je to tu. Bojiš se té samé věci jako já, ne? Bojiš se, že když pustíš volant, nabouráme.“ Koutky rtů se mu zvedly, ale nevypadalo to jako skutečný úsměv. „To je něco, čemu rozumím.“

„Myslím, že tomu vůbec nerozumíš!“ řekla Hermiona ostře. „Řekls, že budeme *spojenci*, Harry!“

To ho zastavilo, viděla, že ho to zastavilo.

„Tak co tohle?“ řekl Harry konečně. „Slíbím, že se tě zeptám pokaždé, než udělám něco, co by se dalo vyložit jako míchání se do tvých záležitostí. Ale ty budeš muset slíbit, že budeš rozumná, Hermiono. Myslím, že se vážně, upřímně zastavíš a na dvacet vteřin to promyslíš, pojmeš to jako skutečnou možnost. Ten druh rozumu, kdy si uvědomíš, že ti nabízím způsob, jak ty ostatní dívky zachránit, a že pokud automaticky řekneš ne, aniž bys to rozumně zvážila, tím *skutečným důsledkem* by mohlo být, že Hannah Abbottová skončí v nemocnici.“

Hermiona hleděla na Harryho, zatímco se jeho slova usazovala.

„Ano?“ řekl Harry.

„Neměla bych potřebovat přísahy,“ řekla, „jen proto, aby ses se mnou *poradil*, pokud jde o *můj vlastní život*.“ Otočila se od Harryho a znovu začala pochodovat k havraspárské věži. „Ale i tak si to promyslím,“ řekla, aniž by se na něj podívala

Slyšela, jak Harry vydechl, a potom chvílku kráčeli v tichu chodbou z nějakého narudlého kovu, který vypadal jako měď, do chodby, která vypadala přesně jako ta, kterou právě opustili, až na to, že byla vydlážděná pětiúhelníky namísto čtverců.

„Hermiono...“ řekl Harry. „Sledoval jsem tě a přemýšlel jsem o tom ode dne, kdy jsi řekla, že chceš být hrdinkou. Máš odvalu. Budeš bojovat za to, co je správné, i tváří v tvář nepřítelům, kteří by ostatní vyděsili. Určitě jsi na to dost chytrá, a pravděpodobně jsi uvnitř lepší člověk než já. Ale i tak... no, abych byl upřímný, Hermiono... nedokážu si tak docela představit, že bys zaujala Brumbálovo místo a vedla bitvu o magickou Británii proti Tomu-který-nesmí-být-jmenován. Alespoň ne teď.“

Hermiona otočila hlavou, aby pohlédla na Harryho, který jen kráčet dál, ztracený v myšlenkách. Zaujmout *tohle* místo? Nikdy se ani nepokusila představit si sebe sama v téhle roli. Nikdy si ani *nepředstavila*, že by si mohla představovat sebe sama v téhle roli.

„A možná se mýlím,“ řekl Harry, když pochodovali dál. „Možná, že jsem četl až moc příběhů, kde hrdinové nikdy neudělají tu zodpovědnou věc, a neřeknou to svým profesorkám McGonagallovým, takže si můj mozek myslí, že nejsi pravá knižní hrdinka. Možná jsi ty ta přičetná, Hermiono, a já se chovám hloupě. Pokaždé, když mluvíš o podřízení se pravidlům nebo o spoléhání se na učitele, mám

znovu ten samý dojem, jako kdyby to byla zaručeně ta poslední věc, která tě zastavuje, poslední věc, která v tobě uspí PC a zase tě promění v NPC...“ Harry si povzdechl. „Možná proto Brumbál řekl, že bych měl mít příšerné nevlastní rodiče.“

„Cožeto řekl?“

Harry přikývl. „Pořád netuším, jestli žertoval, nebo... jde o to, že v jistém směru měl *pravdu*. Měl jsem milující rodiče, ale nikdy jsem neměl dojem, že bych mohl věřit jejich rozhodnutím, nebyli dostatečně *příčetní*, vždycky jsem věděl, že pokud si to sám nepromyslím, něco by se mi mohlo stát. Profesorka McGonagallová udělá cokoli, co její práce zahrnuje, pokud tam budu a budu ji ohledně toho otravovat, sama bez hrdinského dozoru pravidla neporuší. Profesor Quirrell je vážně někým, kdo se o to postará bez ohledu na cokoli, je to jediný další člověk, který si všimne věcí jako zlatonky kazící famfrpál. Ale *jemu* nemůžu důvěřovat v tom, že bude *dobrý*. I když je to smutné, myslím, že to je část okolí, co vytvoří něco, čemu Brumbál říká hrdina – lidi, kteří nemají na koho jiného by mohli převést konečnou odpovědnost, proto se u nich vybuduje zvyk postarat se o všechno sami.“

Hermiona nevěděla, co by na to řekla. Vzpomněla si na něco, co Godrik Nebelvír napsal ke konci své velmi krátké autobiografie. Krátce a bez jakéhokoli vysvětlení, protože ten pergamen se musel po staletí kopírovat ručně, než mudlovský vynález tiskařského lisu kouzelníky inspiroval, aby vynalezli samopíšící brk.

Žádný zachránce nemá zachránce, napsal Godrik Nebelvír. Žádný lord nemá šampióna, žádná matka, žádný otec, jen nicota nad ním.

Pokud to byla ta cena za to, být hrdinkou, pak si Hermiona nebyla jistá, jestli ji chce zaplatit. Nebo možná - i když to nebylo něco, nad čím by se zamyslela, než se začala bavit s Harrym - možná se v tom Godrik Nebelvír spletl.

„Věříš Brumbálovi?“ řekla Hermiona. „Chci říct, je přímo tady, v naší škole, a je to ten nejproslulejší hrdina v celém světě -“

„Byl tím nejproslulejším hrdinou,“ řekl Harry. „Teď zapaluje kuřata. Upřímně, Brumbál ti připadá spolehlivý?“

Hermiona neodpověděla.

Bok po boku začali stoupat po obrovském spirálovitém schodišti, jejich kroky střídavě mýjely bronzové a modré kameny. Byl to poslední kousek cesty k místu, kde na ně bude čekat havraspárský portrét, hlídající jejich pokoje svými hloupými hádankami.

„Jo, ještě něco bych ti měl říct,“ řekl Harry, když už byli zhruba v polovině cesty. „Vzhledem k tomu, že to ovlivní tvůj život a tak. Ber to jako něco jako splátku -“

„O co jde?“ řekla Hermiona.

„Předpovídám, že SP.O.H.RO.Č. půjde do důchodu.“

„Do důchodu?“ řekla Hermiona a málem zakopla o schod.

„Jo,“ řekl Harry. „Teda, možná se pletu, ale mám podezření, že učitelé tvrdě zakročí proti bojům v chodbách.“ Harry se při mluvení zakřenil, záblesk v očích za brýlemi naznačil, že jde o tajnou informaci. „Sešlou nové ochrany, aby zaregistrovali útočné kletby, nebo si začnou hlášení o

šikaně ověřovat pomocí veritaséra – myslím, že existuje několik způsobů, jak tomu zamezit. Ale pokud mám pravdu, pak je to důvod k oslavě, jak pro tebe, tak pro všechny ostatní. Udělaly jste dostatečný kravál, donutily jste je něco ohledně šikany doopravdy *udělat*. *Veškeré šikany.*“

Na to se na její tváři, velmi pomalu, začal formovat úsměv, a když došla na vrchol schodiště a vydala se k havraspárskému portrétu pro svou hádanku, cítila se docela lehká na nohou, nádherný pocit, který se uvnitř v ní začal šířit, jako kdyby byla naplněná heliem.

Tak nějak, navzdory veškeré té námaze, kterou do toho jejich osmička vložila, toho nečekala tolik, neočekávala, že by to mohlo *fungovat*.

Způsobily *změnu*...

Stalo se to následující den, když končila doba snídaní.

Studenti všech ročníků seděli velmi tiše na svých lavicích, všechny hlavy otočeny směrem k hlavnímu stolu, u kterého jedna prvačka stála ztuhlá a nehybná, hlavu nakloněnou, aby vzhlížela k řediteli zmijozelské koleje.

Tvář profesora Snapea byla zkřivená hněvem a triumfem, pomstychtivá jako na obrazu temného kouzelníka; ostatní profesori seděli za ním u hlavního stolu s tvářemi jako vytesanými z kamene.

„ -trvale rozpuštěna,“ vyprskl mistr lektvarů. „Jakožto profesor vaši samostatně vyhlášenou Společnost stavím mimo bradavické zákony! Pokud znovu zaregistrujeme, že

vaše společnost nebo jakákoliv její členka znovu bojuje v chodbách, tak, Grangerová, budete osobně považována za zodpovědnou a budete, mnou, vyloučena z Bradavické školy čar a kouzel!“

Prvňáčka tam stála před hlavním stolem, kam byla předtím volána jen aby obdržela pochvaly a úsměvy; stála se vzpřímenou páteří, narovnaná jako tětiva na kentauřím luku, před nepřítelem nic neprojevovala.

Prvňáčka stála, slzy a hněv potlačeny a kontrolovány, tvář bez výrazu, na jejím zevnějšku se nic nezměnilo, ale cítila, že se něco v jejím nitro pomalu láme. Cítila, jak se to láme.

Lámalo se to dál, když jí profesor Snape uvalil dva týdny trestů za přečin násilí ve škole, s tím úšklebkem na pohrdavé tváři, který jim všem ukázal hned prvního dne lektvarů, a s tím lehkým pootočením koutku jeho úsměvu, který říkal, že mistr lektvarů přesně ví, jak nefér teď je.

Ať už to bylo cokoli, zlomilo se to celé najednou, od vrcholu k základu, když profesor Snape Havraspáru strhl sto bodů.

Tím to skončilo a Snape jí řekl, aby se posadila.

Otočila se a viděla havraspárský stůl, Harryho Pottera, jak nehybně sedí na svém místě, z téhle dálky neviděla jeho výraz, viděla jeho pěsti na stole, ale neviděla, jestli jsou tak zaťaté jako ty její. Zašeptala mu, když ji profesor Snape povolal, aby nedělal nic, aniž by se jí zeptal.

Hermiona se znovu otočila, aby pohlédla k hlavnímu stolu, zrovna, když se Snape otáčel od ní, aby se vrátil na své místo.

„Řekl jsem, ať se posadíte, děvče,“ řekl ten výsměšný hlas, ale na Snapeově tváři byl potěšený úsměv, jako kdyby čekal, že něco udělá –

Hermiona popošla dalších pět kroků k hlavnímu stolu a řekla lámajícím se hlasem, „Pane řediteli?“

Na Velkou síň dopadlo naprosté ticho.

Ředitel Brumbál nic neřekl, nepohnul se. Jako kdyby i on byl jen vytesaný z kamene.

Hermiona pohlédla na profesora Kratiknota, u jehož hlavy, sotva viditelné nad stolem, se zdálo že si hledí do klína. Vedle něj byla velmi napjatá tvář profesorky Prýtové, zdálo se, že nutí sama sebe, aby to sledovala, rty se jí třásly, ale nic neřekla.

Židle profesorky McGonagallové byla prázdná, zástupkyně ředitele toto ráno ke snídani nepřišla.

„Proč nikdo z vás nic neřekne?“ řekla Hermiona Grangerová. Třásl se jí hlas a s poslední nadějí, posledním zoufalým natažením se pro pomoc z místa někde uvnitř řekla: „Víte, že to, co dělá, není správné!“

„Další dva týdny trestů za drzost,“ řekl Snape uhlazeně.

Roztříštilo se to.

Vrhla k hlavnímu stolu pohled o několik vteřin delší, na profesora Kratiknota, profesorku Prýtovou, na to prázdné místo, kde měla být profesorka McGonagallová. Pak se Hermiona Grangerová otočila a vydala se k havraspárskému stolu.

Šum hlasů se pomalu začínal šířit a zesilovat, jako by studenti rozmrzali.

A pak, když už byla skoro u havraspárského stolu -

Vším pronikl suchý hlas profesora Quirrella, a ten hlas řekl, „Sto bodů pro slečnu Grangerovou za to, že udělala to, co je správné.“

Hermiona málem zakopla o vlastní nohy. Pak pokračovala dál, i když Snape začal něco rozčileně ječet, i když se profesor Quirrell zaklonil na svém sedadle a začal se smát, i když Brumbálův hlas řekl něco, co nezachytila, a pak už si sedala k havraspárskému stolu vedle Harryho Pottera.

Harry Potter byl vedle ní jako zmrazený. Vypadal jako někdo, kdo se neodvažuje pohnout.

„Je to v pohodě,“ řekl mu její hlas automaticky, aniž by to zahrnovalo volbu nebo myšlenku, i když to vůbec nebylo v pohodě. „Ale nezkusil by ses podívat po způsobu, jak se dostat ze Snapeových trestů, jako jsi to tehdy udělal pro sebe?“

Harry Potter přikývl jediným cukavým pohybem hlavy. „Tohle -“ řekl Harry. „Omlouvám se, tohle je moje chyba -“

„Nebud' směšný, Harry.“ Bylo zvláštní, jak normálně její hlas zněl, aniž by musela přemýšlet o tom, co říct. Hermiona shlédla na svůj snídaňový talíř, ale jídlo teď nepřípadalo v úvahu, její žaludek se zmítal a převaloval. To naznačovalo, že už tak nemá daleko ke zvracení, což bylo zvláštní, protože by přísahala, že současně jako by necítila vůbec nic, jako by její tělo bylo znečitlivělé.

„A,“ řekl její hlas, „pokud chceš porušit školní pravidla nebo tak něco, stačí se mě na to zeptat, slibuju, že neřeknu automaticky ne.“

Non est salvatori salvator,

neque defensori dominus,

nec pater nec mater,

nihil supernum.

- Godrik Nebelvír -

1202 A.D.

[<< 74. Sebe-aktualizace, vyhrocení konfliktů, část 9. - Temný rituál](#)

[76. Mezihra se zpovídajícím: Utopené náklady - První >>](#)

Tato kniha už je k dispozici celá, ale odkazy na samostatné kapitoly najdete na stránce <https://archetypal.cz/2018/hpamr-kniha-ctvrta/>.

Nejnovější verze všech knih #HPaMR ke stažení najdete na stránce <https://archetypal.cz/HPaMR>